

Szívárvány

2012. NOVEMBER • XXXIII. ÉVFOLYAM • 359. SZÁM

11.

CSEH KATALIN

Tűnődő

Baba néni kószál az éjben,
villan a kontya ezüstfehéren.

Baba néni selyemfelhővánkost
foltoz, süt majd csillaglángost.

Baba néni, halld, valami csobban,
kiscsillag lötyköl kék csönd-lavórban.

Baba néni, nézd, valami csillan,
kiscsillag szemében álom szikkan.

Baba néni csillagpolcot rámol,
nem látom a holdat a kontyától.

Baba néni hol van most, na hol van?
Konyhaajtó nyílik – és betoppan.

FAZAKAS CSILLA rajzai

MÁTÉ IMRE

Nyelvelő

Kint
nincs
csend,
bent
nincs
rend.
Kár,
hogy
kend
jött
meg
ment.

Rád
vár
egy
VÁR,
hol
már
nincs
zár.

FÜZESI MAGDA

Barátom, a Megylek-vár

Legyen tél, tavasz vagy nyár,
barátom, a Megylek-vár.

Vár a polcon, a kamrában,
ünneplő üvegruhában.

Arra vár, hogy megegyem,
Kolozsváron, Enyeden.

DÖBRENTEY ILDIKÓ

A kis cipellő

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy dimbes-dombos, bársonyos mezítlábi rét. Mezítláb futkároztak ott a gyerekek, mezítláb tipegett a libapásztor, mezítláb totyogott a liba – mezítláb parádézott még a király is!

A cipők meg úgy sorakoztak a rét szélén, mint a türelmes autók a parkolóban. Mikor a gazdák kifutkározták, kitipegték, kitotyogták és kiparádézták magukat, megkeresték a cipőjüket, és kényelmesen hazagyalogol-

tak bennük. Elkipegtek-kopogtak a lánycipők, tovacsoszogtak a tornacipők, hazacsatogtak a szandálok. Hazament mindenki. Csendes lett a rét.

Az esti szürkületben akkor hirtelen felsattant a boszorkamák hangja:

– Jóságos ég! Ezt a szerencsétlent meg itt felejtették!

A sombokor tövében ugyanis ott árválkodott egy pár kicsi piros cipellő.

– Micsoda emberek vannak! – sopánkodott a vadgyapot.

– De kérem, én nem vagyok itt felejtve! – tiltakozott a kis piros cipellő. – A gazdám értem jön! Ez biztos! Zsófi megkeres engem!... Mit szólnának, ha addig is dúdolnék önöknek?

És a kis piros cipellő finoman dúdolni kezdett. Lassú álom ereszkedett a rétre. Elszundítottak a kórok, szunyókáltak a gubacsok, szuszogtak a bogáncsok. Békésen aludtak reggelig.

Másnap megint ott futkároztak a gyerekek, tipegtek a libapásztorok, totyogtak a libák, parádéztak a királyok. De Zsófi nem volt sehol.

– Szegény kis piros cipellő! – sajnálkoztak a réti növények. – Micsoda emberek vannak!

– Nincs semmi baj! – dúdolta a cipellő. – Zsófi nem jöhetett, majd jön holnap! – Másnap megint azt dúdolta: – Majd jön holnap! – Aztán megint: – Majd jön holnap!

Így telt el a nyár. Egy hűvös, őszi estén előmászott a vakond:

– Csípősek az éjszakák, kis piros cipellő! Gyere el hozzám, melegedj nálam, befogadlak az otthonomba.

– Nem mehetek – mondta a cipellő. – Várom Zsófikát.

Hívták a vándormadarak:

– Elviszünk, kis piros cipellő! Gyere velünk napfényes hazába!

– Nem mehetek – válaszolta a cipellő. – Várom Zsófikát.

Fagyos, fekete felhők gyülekeztek az égen.

– Betakarlak, cipellő! – szólt a lapulevél.

– Ne takarj be, lapulevél – kezdte a cipellő, de a hangja elakadt, mert egy utolsó kirán-

dulócsapat érkezett a rétre, s egy kislány egyenesen őfelé szaladt.

– A cipőm! A cipellőm! Mennyit kerestelek! – és magához szorította a cipőt. – Megvan a kis piros cipellőm!

Dúdolt is, énekelt is a kis cipellő, aztán mégis táncolni kezdett:

– Megjött az én Zsófikám! Nem is kellett olyan sokat várnom! Viszontlátásra boszorkák, viszontlátásra vadgyapot, viszontlátásra vakond, viszontlátásra vándormadarak, viszontlátásra lapulevél! Most hazamegyek!

Attól kezdve el nem váltak egymástól. Dúdolt, kopogott, táncolt a kis cipellő, Zsófi-ka meg hordta – míg csak ki nem nőtte.

UNIPAN HELGA rajzai

LÁSZLÓ NOÉMI

Pizsamaparti

A kórházban egész nap
pizsamaparti van.
Senki sem veszi észre, hogy
nem érzem jól magam.

Jókedvében már anya is
pizsamát vett magára.
Apa rózsát hozott nekem,
kicsit szúrós a szára.

Papucsát csattogtatja pár
fehérköpenyes néni.
A következő partit tessék
nélkülöm intézni!!!

Mesélj a képről: kinek miye fáj.

KESZEG ÁGNES rajzai

SZÁNTAI JÁNOS

Kissróf lázas

Fekszik az ágyon. Forró. Kész Afrika.

– Olyan vagy, mint Afrika – nevetek.

– Afrika is beteg?

– Hát, néha. De annál melegebb. Nappal legalábbis.

Felül. Odakint szurkozza az ablaktáblákat az éj.

– Akkor én nem is vagyok olyan.

– Nem?

– Nézd meg, te Api, este van, s még mindig forró vagyok.

Erre nem tudok mit mondani. Üldögélünk.

– Tudod mit, Api?

– Nem. De látom, tudod te helyettem.

– Hát persze. Támadt egy ötletem. Ha tovább melegít a láz, olyan leszek, mint a Nap.

– Na, az nem lenne jó.

– Miért?

– Mert elégnél.

– Igen, de addig sütnék egy kicsit. Például ilyenkor, este.

– Aha.

– És akkor a gyerekek nem álmodnának rosszakat. És Hannika se. És te se. És Anyika se. Na?

Erre végképp nem tudok mit mondani. Ülök mellette. Már nincs is olyan sötét.

Szerinted melyik rajz mellé milyen arc illik?

ZÁGONI BALÁZS

Gipszes mese

A Dorka lábát meg kellett operálni, hogy ha majd nagy lesz, szépen tudjon járni. A műtét után gipszbe tették mindkét lábát, így hozta haza Apa a kórházból. Őlben vitte fel az emeletre, közben kapkodta a levegőt. Bizony, nem volt könnyű ez a gipszes Dorka.

De Dorkának sem volt könnyű: ugrálni, szaladgálni, táncolni nem lehetett. De még az ágyból kiszállni sem. Persze, Anya, Apa, Barni és Hanna mindent megtett, hogy Dorkának jó kedve legyen. Társasjátékoztak, barkochbáztak vele, és annyi rajzfilmet nézhetett, amennyit csak akart. Hanna irigykedett is ki-

csit, és azt gondolta, hogy nem is rossz dolog, ha az embernek begipszelik a lábát.

De Dorkának egy idő után elege lett a társasjátékozásból, a barkochbából, és a sok rajzfilmet is megunt. Kinézett az ablakon, de csak az eget látta. Ha hullt a hó, szánkózni vágyott, ha sütött a nap, biciklizni. Most ő irigyelte Hannát, aki az asztalnál rajzolhatott.

– Én is akarok rajzolni!

Anya hozott egy nagy tálcát, fehér lapokat és színes ceruzát, de ágyban fekvé, bille-gő tálcán rajzolni nem könnyű dolog. Egy-két félresikerült rajz után Dorka félrelökte a tálcát. Csak bámulta a plafont, s közben bosszankodva kopogtatott a gipszen.

– Milyen jó volna, ha ez a nagy fehér izé nem volna rajtam... No, várjunk csak! Nagy fehér izé? – Dorka fogott egy ceruzát, s húzott egy vonalat a gipszes bal combjára. Azért épp a balra, mert balkezes volt, és azt érte el könnyebben. – Erre egész jól lehet rajzolni! – állapította meg.

A vonalból hegy lett, hóhegy. Aztán szánkót is rajzolt, a szánkóra piros és kék ceruzával egy piros és kék Dorkát, a hegy aljába füstölgő kéményű kis házikót, hóembert, és így tovább. Aztán eldöntötte, hogy a jobb lábára viszont nyári képet fog festeni tengerrel, hajóval, napsütéssel, kagylókkal.

kal és halakkal. Észre sem vette, hogy közben Hanna is odabújt mellé, és figyelte a különös rajzolást. Mindkét rajz a térdénél fejeződött be, mert annál messzebb már nem ért el a Dorka keze. Ekkor Hanna megkérdezte:

– Nem rajzolhatok én is a gipszre?

– De igen, oda alulra – mutatta Dorka –, azt úgysem érem el.

Hanna boldogan látott neki: királylányt rajzolt palotával a Hanna bal lábszárára, pontosabban a gipszszárára. Barni hazaérkezett a suliból, és amikor meglátta az akciót, ő is ceruzát ragadott. Talán nem lepődtek meg, hogy Dorka jobb lábszárán egy egész repülőt bontakozott ki. Igen ám, de a gipsz hátsó felére ki fog rajzolni? Mielőtt Hanna és Barni ezen összeveszhetett volna, Dorka kijelentette, hogy az Apának és Anyának van fenntartva. Úgyhogy Apa és Anya vacsora után hasra fektette Dorkát, és kezdték kifesteni a gipsz szabadon maradt részét. Anya rétet rajzolt őzikékkel és nyuszikkal, Apa meg állatkertet oroszlánnal és zsiráffal. Ilyen szép, színes gipsze bizony senkinek nem volt a városban!

Dorka aznap este boldogan aludt el.

Másnap nagy kopácsolásra ébredt. Kisvártatva Apa lépett a szobába kezében egy házigyártmányú, négykerekű gördeszkával. Dorkát kiemelte az ágyból, és óvatosan ráfektetten. Dorka a kezével ellökte magát, s a járgány elindult.

– Ez az! – kiáltott fel Apa. – Ezzel az egész házban közlekedhetsz.

Azontúl Dorka a gördeszkán fekve akárhova elgurulhatott, és ha nem is állhatott fel, de legalább nem volt ágyhoz kötve.

Egy hónappal később, amikor tavaszodott, a telerajzolt gipsz még mindig megvolt, de immár nem a Dorka lábán, hanem darabokban, a szekrény tetején, ahol minden vendég megcsodálhatta a család gipszrajzait. A gördeszkán pedig még mindig Dorka száguldozott, de nem hason fekve, hanem féllábon egyensúlyozva végig a lakáson.

FODOR SÁNDOR

Csipikében kétségek támadnak

Egyik délután, minekutána sikeresen elirányította a piztrángokat Nagy Kőről, Csipike álmélkodva vette észre, hogy nem messzire tőle egy Valami lapul. Nem szép, inkább rút. Nem is ügyes, inkább idétlen, mégis villámgyorsan kapkodja el a szúnyogokat, legyeket.

– Hát te ki vagy? – állt eléje.

– Én Kecsebéka vagyok, de neked semmi közöd hozzá. Ilyet még senki se mondott Csipikének.

– Nana. Hátrább az agarakkal. Nekem igenis közöm van hozzá, mert itt az erdőben én intézem az állatok dolgait. Mindenki rám hallgat. Még Szarvasbika is.

– Na ne mondd! Aztán miért hallgatnak rád?

– Mert én jószágos vagyok.

A csúnya béka nagyot nevetett.

– Eridj innen, te töpörtyű, brekeke. Mit intézel te? Ki hallgat rád? Hiszen csak nevetnek rajtad, így ni: brekeke. Mindenütt csak ügyködöl, fontoskodol. Ki törődik veled, te kis semmiség?

Ezt nem kellett volna mondania. Csipikének nagyon rosszul esett, de azért türelmesen, okosan válaszolt:

– Először is az Erdőben még senkit nem hallottam úgy nevetni, hogy brekeke! Másodszor pedig igenis hallgatnak rám! Engedelmeskednek nekem!

A béka tovább gúnyolódott.

– Még hogy hallgatnak rád! Engedelmeskednek! Jó vicc! Mit gondolsz, fél tőled valaki?

– Hiszen éppen ez az! Nem félnek, mégis hallgatnak rám. Nélkülem az Erdő nem is volna Erdő, hanem csak Pagony és Csalit. Hiszen én ébresztem a Madarat és a Vadméheket, igen! Vadmalac, az Ebadta, már rég elpusztult volna gyomorgörcsben, ha én nem lennék! Kérdezd

meg Kukucsit, a Botfűlűt, mi lenne, ha nem ellenőrizném a túrásait. De vigyázz, ne Kukucsinak szólítsd és ne Botfűlűnek, mert megharagszik, te idegen vagy neki. Számodra ő Vakond Gazda. És kérdezd meg Csigabigától, ki hagyja jóvá a lakásépítkezést? Mit gondolsz, a szűnyogok zümmögnének esténként, ha én nem inteném: Na, most?! Hát így áll a helyzet – fejezte be Csipike, de nem állta meg, hogy oda ne szúrjon egyet Kecsebékának. – Reám hallgatnak, mert jó vagyok, szép és nagyon okos, nem olyan példátlanul gonosz, rút féreg, mint te! Kecsebéka elvagyorodott.

– Na, itt melléfogtál. Nálam szebb kecssebéka nincs is, mert ha van, az csalás. De bocsáss meg, azt igazán nem tudtam, hogy nélküled Pagony és Csalit lenne az Erdő. Mondd, kérlek alássan, a napot nem te költöd fel véletlenül?

Ez már sok volt. Csipike felkapott egy parányi kavicsot, hogy a gúnyolódóhoz vágja, de a béka – cupp! Beugrott a patakba. Azután váratlanul felbukkant Nagy Kő mellett.

– Pukkadj meg, berekeke!

És újra eltűnt.

Erre Csipike olyant mondott, hogy megremegtek belé a virágok és füvek – a fák nem, mert azok edzettebbek voltak. Ezt mondta:

– Nézze meg az ember!

Alighogy kiejtette a rettentő gorombaságot, máris megbánta, de nem volt mit tenni. Különben nem csoda, ha felmérgeződik ennyi badarság, sértő ostobaság hallatán. Nagy bosszúságában meg is feledkezett arról, hogy el kellene látogatnia Bagoly doktorhoz, Sünékről nem is beszélve, akik nélküle el sem indulnak éjszakai munkára. Nagy későre ballagott haza, vacsorázni se ment, a bosszúság elvette étvágyát, amikor az Óriásnagyt Bükkfő tövében motoszkálást hallott.

Hát ez mi?

Sünék vonultak szép sorban, elől az öreg, utána hat apróság, hátul a mama. Csipike meglepetten nézte őket: ezek az ő figyelmeztetése nélkül indultak el! Borzalmas gyanúja támadt. Hát igaza volna annak az undok férregnek? Tényleg megvannak ezek nélküle is?

Egész éjszaka nem hunyta le a szemét. Valóban fölösleges volna az ő fáradhatatlan munkálkodása? A méhek... ők is kirepülnének az odúból, ha nem figyelmeztetné őket? Eltennék télire a mézet, amit ő nem kóstolt meg? És az Erdő – erdő lenne nélküle is? Nem. Lehetetlen.

Hajnalfelé aludt el. Későn ébredt. Amikor kibújt az Óriásnagy Bükkfa odújából, a nap már magasan járt, és Madár egy ágon tolláskodott.

– Madár! Hallod? Énekeltél ma reggel?

– Persze, hogy énekeltem!

– Ki ébresztett?

– Senki! Felébredtem magamtól!

Csipike a Korhadozóbelű Vén Fenyőhöz rohant. A méhek buzgón szálltak ki-be.

Nyúlhoz sietett. Szerencsére otthon találta.

– Reggeliztél?

– Igen. Azt hittem, nem jössz. Vacsorára se jöttél. Gondoltam, vendégségbe mentél.

– És tudtál enni nélkülem?

– Miért ne tudtam volna?

Csipike letörten kocogott vissza az Óriásnagy Bükkfához.

Tehát így állunk. Mindenki csinálja a magáét, mintha mi sem történt volna. Hoppá! Mi van a Vadmalaccal, az Ebadtával? Megette a galócát? Dehogy ette! Ezt abból lehetett látni, hogy a mérges gomba érintetlenül virított a helyén, épen, egészségesen, szemtelenül.

Ez már sok volt.

Ilyennek rajzolta meg Csipikét...

Surány Erzsébet
1968-ban

Rusz Lívia
1980-ban

Venczel János
1998-ban

Unipan Helga
1989-ben

Forró Ágnes
2000-ben

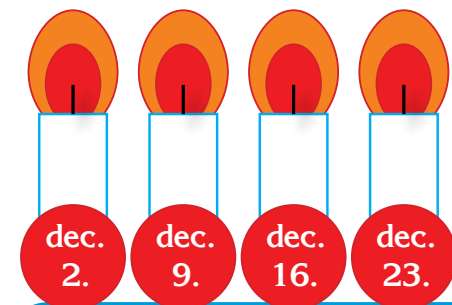
TÓTHÁRPÁD FERENC

Advent fénylik

Oh, Jézusom, kis Jézusom,
jászolodra nézek.
Advent fénylik, telve szívem,
hozzád száll az ének.

Gondolatom arra kószál,
hol a csillag ébred,
ilyenkor a kóbor lélek
is csak hozzád téved.

Szalma zizzen, gyanta csöppen,
ég a gyertya: három.
Negyedikkel, mint a csillag,
pislant a karácsony.

Székely Andrea, Ivó

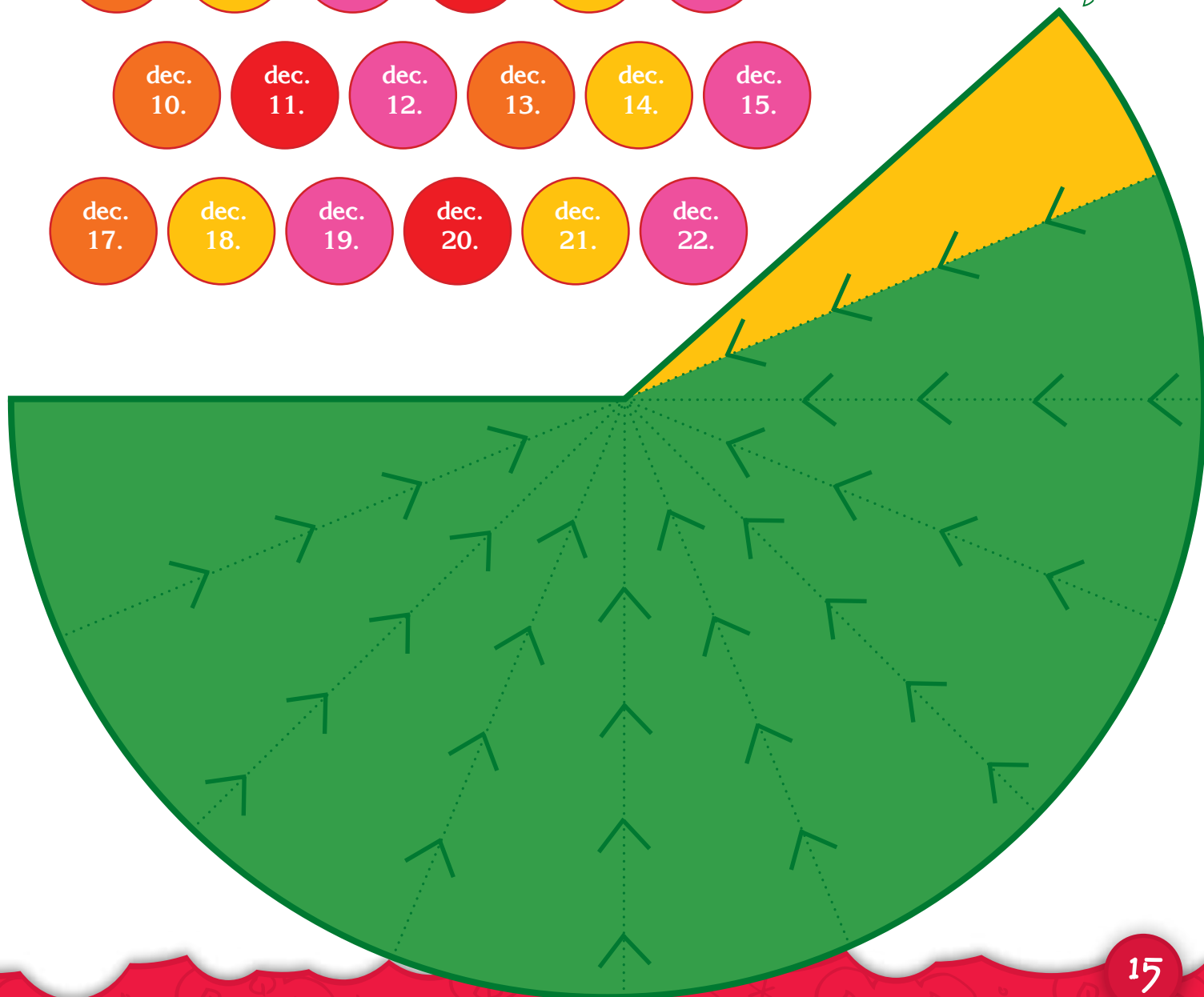
ADVENTI NAPTÁR

Ragassz rajzlapot a 13. és a 16. oldalra, vágd körül a fenyőt, a fülecskéket metszd be, és hajtsd kifele, végül a pontozott felület mentén ragaszd össze az oldalát. A négy adventi hét minden napjára kivághatsz egy-egy kis dísz, és feltűzheted a karácsonyfára, de csak akkor, ha úgy érzed, jó voltál aznap. Ha sikerül szeretettel, jószándékkal betöltened a Jézuska-várás minden napját, a Szentestére karácsonyfád csupa dísz, lelked csupa fény lesz.

dec. 3. dec. 4. dec. 5. dec. 6. dec. 7. dec. 8.

dec. 10. dec. 11. dec. 12. dec. 13. dec. 14. dec. 15.

dec. 17. dec. 18. dec. 19. dec. 20. dec. 21. dec. 22.

DONKÓ LÁSZLÓ

Őszi vers

Kikerics, kikerics,
Te viríts, te viríts!
Megy a nyár, jön az ősz,
Beköszönt, elidőz.

Az eső zuhorász,
Megázik gyepe, a ház.
A szél is bekopog:
Kipikop-kipikop!

Hó pásztáz hegyen át,
Felkerül a kabát.
Kikerics, kikerics,
Te viríts, te viríts!

KOVÁCS KATALIN
rajzai

Keresd meg a csizmák párját, majd mindenkinek a nyomát is. Karikázd be azt, amelyik egyedül árválkodik.

CIPELLŐ

CSIZMA

BAKANCS

TŰSARKÚ
CIPŐ

DÖME ZSUZSA

Őszi szellő

Angyalszárnynon őszi szellő
libben, lábán kis cipellő,
nem is cipő, puha topán
pántja feszül szellőbokán.

Rádörren a fenyves erdő:
– Eredj innen, te tekergő!
Rengetegben kerülendő
az ily' semmire se kellő!

Topán toppan, rebben szellő:
– Nem vagyok semmirekellő!
Szél küldött, hogy hozzak enyhet,
s kérjek tőled kis türelmet.

Azt üzeni, idejében
eljön társával, a téllal,
s mindent hóval, széllel bélel.
Addig elégedj meg vélem!
S toppan topán, lég meglegbben:
fuvallatot ennél szebben
nem lengedeztetett szellő.
Meg is tapsolta az erdő.

Ki melyik lábbelit viseli? Válaszd ki a cipőfélék nevét is.

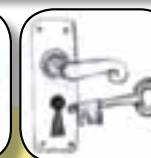
Hogyha
fúj
a szembeszel,
okos
ember

.....,

.....

Nagy hidegben,
ősz-esőben
így játssza ki
a náthát!
(Tamkó Sirató
Károly)

Írd be a kockákba a szavak kezdőbetűjét,
és olvasd ki a titkos üzenetet, a novemberi
versike két hiányzó sorát.

TÓTH ÁGNES

Szürke vers

Szürke a felhő,
borús az ég.
Fészkére tart
egy kicsi veréb,
hamuszín szárnya
ólomszín árnya
szürkén vetődik
a késő nyárra.

Azért novemberben sem minden szürke.
Színezd ki minél vidámabbra a rajzot.
Melyik részleteket nem találod a nagy rajzon?

MÜLLER KATI rajza

KOVÁCS KATALIN

Meseszeker

Három méter lámpabél,
Kapt el a végét, Xavér!

Csinálj gyeplőt belőle,
Fogd a lovad szekérbe!

Kisbályokig meg se állj,
Ott mesékkel rakodjál!

Húzd meg csigáskötéllal,
Hadd dacoljon a széllel!

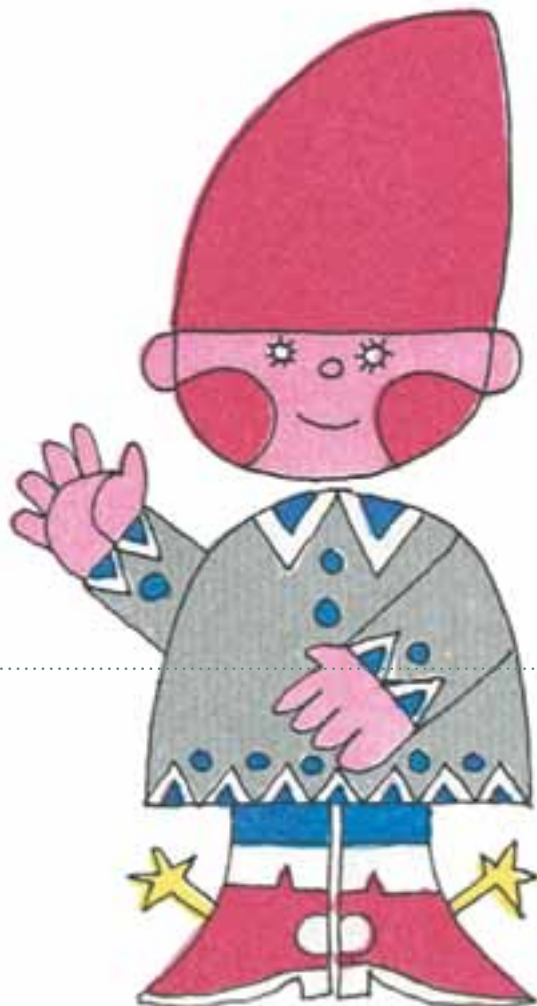
Vezesd a mesehősöket a csodajárművükhöz.
Azt is kitalálod, melyik mesében szerepelnek?

BAK SÁRA rajzai

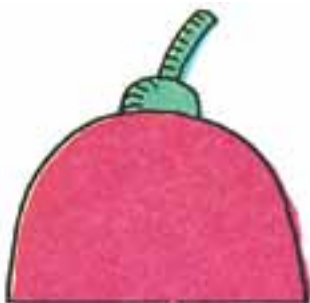
Csiki-csuki Jancsika

Vágd le ezt a csíkot a lapról, fordítsd meg, a pontok mentén tűrd be, és nyisd-csukd a versike szerint:

**Volt egyszer egy paprika,
paprikából Jancsika,
Jancsikából kiskirály,
kiskirályból tulipán.**

PERDE-KILIN TÜNDE

Török Berci pilóta

– Nem örülök annak, hogy ennyire összevizezted magad! Könnyen megfázhatsz ilyenkor, és beteg lehetsz – korholta a kislányát anyuka, miközben segített levetni a vizes ruhákat, és meleg vizet engedett a kádba.

A kislány vidáman lubickolt kedvenc fürdőjátékai között. Hápogva úszkált mellette kacsamama, a kisrucák fejüket be-bedugták a víz alá, és csőrüket magasba emelve ízlelgették a selymes vizet. Kati baba csónakban ült, feje fölé tartva napernyőjét, nehogy villanykörte-fényszúrást kapjon.

Előkerültek a poharak is. Kisebbek, nagyobbak. A kislány töltögette a vizet az egyikből a másikba. Méregette, melyikbe fér több, melyikbe kevesebb.

– Ho-ho-hó, ez aztán a móka! – kiáltott Török Berci, amikor az egyik pohár tartalmával együtt a kisvederbe került. – Még tölts egy kis vizet, mert csak a bokámig ér. Szeretnék én is lubickolni.

A kislány még töltött egy, két, három pohárka vizet, amíg Török Berci válláig nem ért, hogy a kis török vidáman úszkálhasson.

Egy idő után anyuka megmosta a kislány haját, ő pedig a piros szivaccsal rendre megmosta a bal kezét, karját, a jobb kezét, karját, a bal lábát, a jobb lábát, a pocakját, a hátát.

Hajszárítás közben a kislány Bercire is ráfújt, mire ő felrepült a középső polcra, a samponok közé.

– Még egyszer! – ujjongott Berci, s az újabb meleg szélfúvástól a felső polcra szállt, apuka borotvahabja mellé.

Levette a fődélét, pilótasapkaként a fejére tette, s röpködni kezdett a fürdőszobában. Leszállt a tükör elé, rászállt a mosógépre, a kagylóra, a ruháskosárra. A fogasnál jobbra kellett vennie az irányt, de a repülője nem akart szót fogadni. Szerencsére az utolsó pillanatban sikerült elkerülnie az ütközést, de bezuhant anyuka pongyolájának a bal zsebébe.

– Siess, Berci! Felrobban a repülő! – kiáltotta a kislány.

A kis török körülnézett, meglátott egy zsebkendőt, sebtében ejtőernyőt készített belőle, és kiugrott, nagy füstfelhőt hagyva maga után.

Biztonságban leért a padlócsempére, ám innen egy erős szél ismét felkapta, és ejtőernyőstől odaröpítette a kislány ölébe. Épp jókor, mert anyuka ismét a fürdőszobába lépett.

– Itt a pizsamád, kislányom. Ideje lefeküdni.

Ti küldtétek

• *Merre szállnak? Nem tudom...* A sötét eget hasítják **László Enikő tanító néni** tavalyi elsőseinek vadlibái. A **marosvásárhelyi** Európa Gimnáziumban három hófehér részletből vágták, ragasztották, a csőrét, a szemét kiszínezték.

• Az őszi leveleket színes öntapadós mozaikkockákkal vidámították a **szatmárnémeti** Árva Bethlen Kata Református Óvoda csemetéi **Nagy Irma Teréz** és **Nagy Csilla óvó néni** útmutatása szerint.

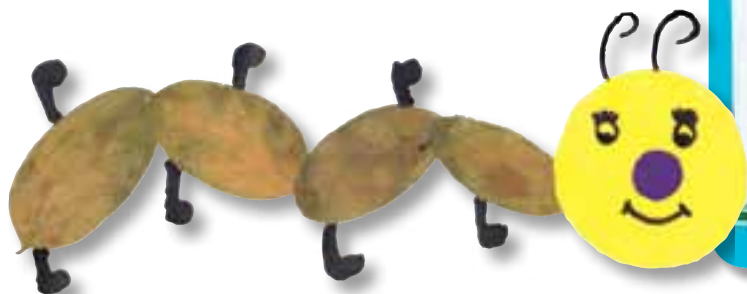
• Sárgarépa vagy murok? Akárhogy nevezzük, finom, és origami változata könnyen elkészül – üzenik **Dénes Ida tanító néni** kisdíákjai a **brassói** Áprily Lajos Főgimnáziumból.

• Nem árt neki az őszi szél. **Miklós Anna óvó néni** csoportja a **csíkszentdomokosi** Cseralji 4-es Óvodában sosem hervadó virágot ragasztott-rajzolt, s közben a ceruzákat is rajz-készre hegyezték.

• Az előkészítő osztályok tanítóinak új feladatot jelent a kicsikhez és a tantervhez is illő mesevilág megteremtése a tanteremben. **Szodorai Melinda tanító néni** katibogarakkal népesítette be a **szilágy-somlyói** Katica-kuckó falait.

• Levélből szabta, rajzzal és kollázssal egészítette ki a mókás képeket a két alkotó: **Szilágyi-Székely Zsuzsa** Magyarlapádról és **Árkosi József** Tordaharasztról.

• Az őszi levéltenger alaposan megdolgoztatja a seprűt, a gereblyét, de mennyi örömet szerez a gyerekeknek! Lehet benne hemperegni, ugrálni, és belőle százféle kézimunkát készíteni. **Csedő Magdolna** és **Jakab Matild** óvó néni a **csíkszeredai Micimackó Óvoda** Zsebibaba csoportjával sok ötletet megvalósított.

Szárnybontó

Kedves Típetupa és Csipike!

Sok szeretettel várunk vacsorára. Érkezéseteket egy nappal korábban jeleztétek. Vacsora után szívesen megmutatjuk rajzolási titkainkat. Cserébe csak azt kérjük, tanítsatok meg olyan kedves, mesés levelet írni, mint amelyet Tőletek kaptunk.

Czirmay Júlia tanító néni dési kisdiákjai

Csata Boróka, Csíkszereda

Tököcske, tököcske,
Mért vagy ilyen kedveske?
Jószívű és sárgásbarna,
A dinnyének jó barátja.

**Csősz Csongor és
Bodó Tihamér, Kovászna**

Tămaș Tímea Boróka, Dés

Balló Éva, Csíkszereda

A tanító néni Emőke mellé ültetett. Emőke mellett Attika ült. Attika mindig azt mondta:
– Ne nyúlj hozzám, mert elkapom a lány-kórt!
Emőkével csak azért is piszkáltuk. Attika csak mérgelődött.

Deák Beáta Klára, Gyergyószentmiklós

Tarisznya, tarisznya, befogadó,
Össze-vissza vágyakozó.
Barátságos kis munka,
Szegények kedves barátja.
Gazdák segédje, ételek cipelője.
Szegen lógó kis tarisznya,
Hová lett a füstölt sonka?

A kovásznai IV. D osztály

Elképzeltem, mi lenne, ha születésnapomra kaphatnék egy repülő trikót: piros színűt, nagy, fekete szárnyakkal. Bejárnám az egész világot: megnézhetném minden város templomait, iskoláit, felrepülnék a hegycsúcsokra, rászállnék a hajók vitorlájára, megismernék minden állatfajtát. Mennyi új dolgot tanulhatnék! Sajnos ez csak álom, amiből fel kell ébredni.

Kaizer Roland, Zilah

Boros Kriszta, Sepsiszentgyörgy

Fazekas Gergő, Szilágypanit

Nagy Hilda, Sepsiszentgyörgy

Csipike postája

Október elején készült a novemberi lapszám, még meleg ősz volt, alig hullt le néhány levél a fákról, és alig érkezett egy-két levél töletek. Ezért az egyért várjuk a zordabb időt, hogy titeket betessékeljen a meleg szobába rajzolgatni, barkácsolni, üzenetet küldeni nekünk úgy, mint tette azt eddig is néhány kis olvasónk: **Szőcs Andrea**, Ozsdola; **Fodor Nóra**, Szamosújvár; **Dobos Kriszta**, Marosvásárhely; a **kolozsvári Hársfaillatú Óvoda**; a **széki óvoda**; a **marosvásárhelyi Bolyai Líceum III. osztálya**; az **ivói II.**; a **dé-si II.**; a **gyergyószárhegyi I. osztály**.

- **Adorján Ildikó** tanító néni tavalyi elsősei egykettőre Szivárvány-barátok lettek, és megosztották velünk első nagy iskolás-élményüket, a **csíkszeredai** Petőfi Sándor Iskola elemi osztályainak termésünnepét.
- Nálatok is ég az első gyertya? A **marosvásárhelyi 8-as Óvoda** Hófehérke csoportjában **Vargyas Judit óvó néni** gyűjtötte meg az adventi koszorú első gyertyáját, a betlehemes játék jelmezeiben pompázó, izgatottan várakozó gyerekek gyűrűjében.

**Pál Evelin,
Margitta**

● Régen kedvencem volt a Napsugár és a Szivárvány. Már nagyobb vagyok, nekem már nem jár egyik sem, a testvéremnek viszont igen, a Szivárvány. Kedvenc állatunk a kutya, a miénket Tökmagnak hívják. Nagyon örvendtünk a múlt tanévben a hátsó borító kutyás posztereinek. Mindeniket a szekrényemre ragasztottam, ez az én gyűjteményem. **Kacsó Katinka és Dávid Nyárádremetéről**

**Gyerő Salamon,
Kolozsvár**

● Lehet-e Kisbaconnál illőbb helyen ünnepelni a Népmese Napját? **Jakab Anikó tanítónő a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium Napsugár előkészítő osztályával elzarándokolt a Benedek Elek Emlékházhoz, a kisbaconi iskolásoknak pedig saját rajzokból fűzött albumot ajándékozott, melynek a címe: A Napsugár országában.**

● **Leiti Mónika** tanító néni a **szatmárnémeti** Mircea Eliade Iskolából Hadadra vitte erdei iskolába tavalyi elsőseit. Elsorolni is nehéz, mi mindennel gazdagodtak a kis „erdőlakók”. Bútorfestésben mindenki mester lett.

● Szeretünk téged, kedves Szivárvány, meséidet, rajzaidat, fejtörőidet. Minden hónapban nagyon várunk. **Csatlós Erzsébet** tanító néni és tavalyi elsősei a **dévai** Téglás Gábor Iskola-központból

● Köszönjük, hogy minden hónapban sok szép feladattal, verssel, mesével ragyogod be a **kolozsvári** Vackor csoport életét. Az idén is lelkesen gyűjtjük a bélyegeket, Csipikét és barátait. A gyerekek nevében **Dezső Enikő és Koszti Szidónia** óvó néni

● **Kovács-Minyóka Erzsébet** óvó néni mákófalvi csoportja a múlt tanévben minden hónaphoz illő képre-rajzra ragasztotta a Szivárvány-bélyegeket. Áprilisban például hímestojás körül rohantak a vidám kutyusok. Vajon az idén mit találnak ki?

Böjthe Dávid, Marosvásárhely

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

Nemzeti
Kulturális
Alap

● Köszönjük a sok szép verset, mesét, kézimunkát. Nagyon szeretjük Csipikét. Az évzáró műsorunkat Fodor Sándor kedves kis regényéből „faragtuk” össze, ezzel is tisztelegve az író munkássága előtt. **Szász-Fülöp Izabella** és **Burkhardt Piroska** óvó néni a kolozsvári Hajnaltündér Óvoda Méhecskék csoportja nevében

● Szeretettel küldjük rajzainkat. Minden hónap első napjaiban izgalommal várjuk, hogy érkezzen a Szivárvány – diktálták **Szócs-Márton Nóra** tanító néninek üzenetüket a **gyergyószentmiklósi Vaskertes Iskola** tavalyi elsősei, aláírásukkal is „hitelesítve” a szép levelet.

● A Márton-nap nagy ünnep a **csíkszeredai Micimackó Óvodában**. Minden csoport lámpásokat készít. Mi töklámpásokat faragtunk, s ebben nagy segítségünkre volt a Szivárvány taval novemberi száma. A szülőkkel együtt lámpások fényében vonultunk végig a központi parkon. Az ovi udvarán tábortűz körül énekeltünk, majd várt a Márton-napi lakoma. No nem libapecsenye, hanem sült gesztenye és pityóka. A szeretet-pogácsát eltörtük, és azoknak osztottuk el, akiket a legjobban szeretünk. A Zsebibaba csoport nevében **Csedő Magdolna** és **Jakab Matild** óvó néni

Pinte Blanka,
Mezőfény

Címlap:
KESZEG ÁGNES

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIII. évfolyam, 359. szám.
Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Honlapszerkesztő: Komáromy László.
Megrendelhető a szerkesztőség címen: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3 lej

Szivárvány